

CUPRINS

Prefață	7
Capitolul 1	
Prăbușirea patriarhatului occidental și consecințele sale	9
Capitolul 2	
O societate emasculată și haotică	36
Capitolul 3	
O societate dominată de emoționalitate și cruzime feminină	69
Capitolul 4	
Societatea ginocratică creează androginie	94
Capitolul 5	
Ordinea naturală versus hipergamia feminină	117
Capitolul 6	
Un patriarhat republican bazat pe Legea Naturală	152
Capitolul 7	
Estetica lui Donald Trump, metamodernismul și hipermodernitatea	184
Concluzia: Donald Trump resuscită Occidentul	216
Bibliografia cronologică	245

Prefață

Această lucrare profundă și provocatoare, intitulată *Patriarhatul Occidental*, reprezintă o contribuție semnificativă la discuțiile contemporane despre societate, civilizație și valorile fundamentale care structurează ordinea socială. Autorii, Claudiu Oțeleanu și Oleg Braga, intelectuali din România și Republica Moldova, propun o analiză critică și complexă asupra conceptului de patriarhat, examinând prăbușirea sa și consecințele sociale, culturale și morale care au urmat.

Claudiu Oțeleanu este un gânditor cu o abordare incisivă și bine documentată, având o experiență vastă în domeniul filosofiei sociale și al teoriei culturale. Studiile sale abordează subiecte esențiale, cum ar fi dinamica dintre tradiție și modernitate, precum și impactul ideologiilor asupra coeziunii sociale. Oleg Braga, de asemenea un analist social versat, se remarcă prin capacitatea sa de a pune în context istoric fenomenele contemporane, propunând soluții bazate pe o înțelegere profundă a naturii umane și a ordinii sociale.

Patriarhatul Occidental explorează, în detaliu, implicațiile prăbușirii patriarhatului ca principiu organizatoric fundamental în civilizația occidentală. Cartea trasează un fir narativ care pornește de la perioada premodernă și ajunge până în contemporaneitate, examinând impactul ideologiilor precum feminismul, marxismul cultural și neoliberalismul asupra structurii sociale.

Autorii susțin că această prăbușire a condus la fenomene sociale complexe, cum ar fi atomizarea comunităților, scăderea ratelor de fertilitate și erodarea valorilor fundamentale care au susținut civilizația occidentală timp de secole.

Structura lucrării este meticolos elaborată, împreunând analize istorice, sociologice și culturale. De-a lungul celor opt capitole, autorii discută despre teme precum feminizarea societății, transformările aduse de hipermodernitate, rolul religiei în structura patriarhală și posibilele soluții pentru reconstrucția unei ordini bazate pe principiile Legii Naturale.

Un loc aparte este acordat unei analize estetice și ideologice asupra figurii lui Donald Trump, pe care autorii o consideră un exemplu emblematic de rezistență în fața declinului occidental.

Prin perspectiva sa îndrăzneță și uneori polemică, *Patriarhatul Occidental* se adresează cititorilor care caută să înțeleagă procesele profunde care modelează societatea și care sunt deschiși la provocări intelectuale. Autorii nu doar că oferă un diagnostic al crizei actuale, ci propun și soluții pentru reconstrucția unei societăți echilibrate, bazate pe valori perene.

Această carte nu este doar o lucrare academică, ci și un manifest cultural care îmbină rigoarea cercetării cu pasiunea pentru adevăr.

Patriarhatul Occidental este, fără îndoială, o contribuție valoroasă la literatura de specialitate, precum și o invitație la reflecție asupra direcției în care se îndreaptă civilizația occidentală.

Călin Nițu

Capitolul 1

PRĂBUȘIREA PATRIARHATULUI OCCIDENTAL ȘI CONSECINȚELE SALE

În anul 2022, în timpul crizei Corona, la sfârșitul celui de-al treilea val al globalizării, la sfârșitul ordinii mondiale liberale, la sfârșitul epocii postbelice, la sfârșitul globalizării bazate pe defraudarea, deturnarea și înrobirea lumii întregi prin sistemul de certificate de naștere, și, mai presus de toate, la sfârșitul definitiv al supremației mondiale (nu „globale”) a unei găști feniciene sataniste, care a condus Occidentul întreg din spatele scenei cel mai sigur prin răspândirea lor în zona mediterană din anul 1.200 î.Hr. încoace,¹ a sosit timpul pentru o analiză

¹ Artistul și criticul științei american Miles William Mathis a depus multe eforturi în a dezvălui miturile științei moderne și a scris o serie de eseuri despre falsificările evidente ale istoriei de către fenicieni, pe care el îi identifica cu canaaniți și evrei, și despre care el spune, pe bună dreptate, că, într-adevăr, sunt urmașii egiptenilor și babilonienilor antici, și, în plus, au influențat în mod decisiv culturile înalte ale Greciei, Romei și de fapt chiar și Persia în Antichitate.¹ El a scris un eseu excelent despre activitățile înșelătoare ale fenicienilor în Antichitate.¹ În esență, Mathis susține că cele mai puternice familii din Egipt, de fapt *proto-fenicieni*, ar fi plecat în lume pentru a o cuceri sub mai multe pseudonime:

„Revenind la chestiunea de limbă, noi găsim că alfabetul fenician a provenit din hieroglifele egiptene, un fapt pe care curentul principal îl folosește pentru a separa egiptenii de fenicieni. Dar are mai mult sens să extindem aceasta, dându-ne seama de faptul că egiptenii au fost fenicienii anteriori. Proto-fenicieni. La fel cum am văzut că Persia a fost un alt nume pentru Fenicia, Egiptul a fost, de asemenea, un alt nume pentru Fenicia. Era același popor întotdeauna, dar după anul 1.200 î.Hr. s-au săturat de Egipt și să stea îngropați sub pietre, așa că s-au dat pe navele lor și s-au mișcat în afară pentru a cuceri lumea. Împreună cu noua lor mobilitate, au avut nevoie și de o nouă limbă mai mobilă, așa că hieroglifele s-au transformat într-un analfabet mai simplu, unul care putea să fie folosit mai ușor pentru comerț. În același fel, și akkadienii erau fenicieni. Ei erau veri apropiați ai egiptenilor, și ei s-au săturat de zona lor Kish/Akkad/Babilon, unde conduceau un set limitat de localități și bășinași. Eu cred că nu a fost doar o chestiune de plictiseală: Mesopotamia și Egiptul probabil s-au confruntat cu secete sau alte evenimente naturale care i-au forțat să caute ajutor pe mare. Au găsit aceasta la început prin jefuire directă, dar apoi au rafinat această metodă de-a lungul următoarelor câteva secole în genul de invazie ascunsă pe care am descoperit-o aici: Infiltrarea caselor de guvernământ din toată Europa și Asia, și așa au început să bea direct de la trezorerii în mod direct.

Acest lucru explică imediat misterul „popoarelor mari”, unde Egiptul practic a fost lăsat singur la greu. Faraonul chiar folosea războinici shardan în anturajul lui. Ni se spune că erau prizonieri, dar aceasta nu are nici un sens. Nu se prea utilizează războinici captivi ca și gardă de corp, nu-i așa? Aceasta ar fi nimic altceva decât o invitație să fie asasinat. Nu, se pare că istoria a fost rescrisă atât de prost de către fenicieni, respectiv evrei mai târziu pentru a da impresia că atât Egiptul, cât și Fenicia s-au prăbușit, atunci când a avut loc nimic altceva decât un transfer. Egiptul, respectiv Fenicia s-a extins în nord pur și simplu, mai întâi umplând Levantul, apoi Anatolia, după Occident. Ei s-au mișcat, de asemenea, către est.”

întemeiată a așa-zisului „patriarhat” occidental, care a fost marele pretext pentru distrugerea Occidentului întreg cel mai sigur prin primul val al feminismului după Primul Război Mondial și introducerea celui de-al 19-lea amendament la Constituția Americană (introducerea votului feminin) încoace.²

În primul rând, trebuie să analizăm chiar ce este așa-zisul „patriarhat” în cele din urmă, fiindcă deja la definiția și contextualizarea fundamentală a acestui termen și a fenomenului respectiv apar primele probleme analitice.

Socioloaga germană Heike Diefenbach a scris un text de bază pentru înțelegerea acestui termen și fenomen sociologic extrem de central și important pentru înțelegerea nu numai a civilizației occidentale în particular, ci și a civilizației umane în general: *Patriarhatul – Semnificația, Valoarea empirică și Utilizarea politică*.³

Istoriografia curentului principal face tot posibilul pentru a ascunde identitatea adevărată a fenicienilor chiar de la bunul început al apariției lor pe scena istoriei în rolul lor de cuceritori ai lumii antice:

„Am stabilit deja faptul că fenicienii au înflorit datorită controlului lor timpuriu asupra transportului maritim și sectorului bancar, dar se pare că un semi-monopol pe producția de fier a făcut, de asemenea, parte din acest regim. Se pare că „popoarele mari” au distrus Imperiul Hitiților în jurul anului 1.200 î.Hr., și, potrivit istoriei curentului principal, hitiții erau legați de un monopol asupra topirii de fier. Ca parte a acestei vechi teorii, popoarele mari au preluat monopolul și s-au extins către vest. Această teorie a fost negată de către „istoricii” mai recentți, dar, deoarece acei istorici tind să fie evrei, putem înțelege negările lor ca și confirmări. Așa că mi se pare că Epoca Fierului în sine este un indicator al hegemoniei evreiești. Capitala feniciană Byblos a fost direct la granița de sud a Imperiului Hitiților. Deci, este probabil că popoarele mari au fost atât de dominante în acest moment, deoarece ei erau singurii cu armură și arme de fier. Toți ceilalți din Europa și Orientul Apropiat luptau cu echipamente de bronz până la multe secole mai târziu. Singurul alt popor care avea fier în acea perioadă erau indienii, dar indienii nu au fost niciodată interesați în mod deosebit de război. Hitiții au primit tehnica din India, dar la fel ca indienii, ei nu erau atât de mult interesați de a construi imperii. Fenicienii erau cei care aveau flotele și erau interesați de cucerire.”

„Istoricii curentului principal pretind că nu sunt capabili să plaseze popoarele mari, ci doar printr-o coincidență, istoria Feniciei se potrivește cu istoria popoarelor mari. Este recunoscut faptul că apogeul Feniciei a fost între anii 1.200 și 800 î.Hr., imediat după ce popoarele mari au jefuit lumea întreagă. În timp ce restul lumii era prins într-o epocă întunecată, Fenicia încă prospera.”

<http://milesmathis.com/>. <http://milesmathis.com/phoenper.pdf>.

² <https://www.youtube.com/watch?v=cSWKEPuHGI8>. *Istoria și Cancerul Feminismului*. Richard Nikoley, 8.5.2021.

<https://www.freetheanimal.com/>.

Richard Nikoley propune o abordare veche clasică la problemele actuale:

<https://www.youtube.com/watch?v=PMGQ12fSevA>. *Paleo Epistemologia și Sociologia*. 27.12.2012.

³ https://sciencefiles.org/wp-content/uploads/2012/06/heike-diefenbach_2012_das-patriarchat_sciencesfiles-org.pdf.

Termenul „patriarhat” este derivat din cuvântul grecesc πατριάρχης „primul dintre tați”, respectiv „liderul tribal”, alcătuit din πατήρ „tată” și ἄρχων „început” sau „putere”. Termenul „patriarh” a fost folosit ca un sinonim pentru liderii tribali ai israeliților înaintea popoului, respectiv liderii israeliților până la exodul din Egipt. Astfel, se explica asociația între „patriarh” și un boșorog cu copii și nepoți, fiindcă despre aceștia se spune că au ajuns la o vârstă foarte înaintată. În Biserica creștină, termenul „patriarh” a fost folosit deja de timpuriu ca un titlu onorific pentru demnitari spirituali fără putere asupra altor clerici.

Transpunerea termenului „patriarhat” pentru denumirea organizațiilor sociale, în care tații sau alți bărbați le domină pe mame sau pe femei cu adevărat sau în mod aparent și dispun de șanse individuale în viață sau drepturi la autonomie spre deosebire de femei, a avut loc în secolul al 19-lea sub influența secularizării progresive, a transformărilor sociale în legătură cu probleme sociale, a răspândirii gândirii evoluționiste pe urma teoriei lui Darwin și a științelor noi antropologie culturală și socială sau etnologie. În această situație amestecată de idei, subiecte, probleme și informații, mulți s-au întrebat cum ar fi putut arăta perioada preistorică a omului nou descoperită și au speculat despre existența etapelor evoluționare, care ar fi adus realitatea societăților occidentale în secolul al 19-lea. Patriarhatul a fost considerat a fi o caracteristică a uneia sau a mai multora din aceste etape evoluționare, și în funcție de evaluarea individuală a dezvoltării evoluționare presupuse și a condițiilor sociale contemporane în întregime, patriarhatul a fost evaluat ca fiind o etapă de dezvoltare a ordinii sociale umane mai înaltă sau mai scăzută. De aceea, oamenii din acea perioadă au vorbit numai rareori în mod imparțial despre acest termen.

O sută de ani mai târziu însă, *Dicționarul Sociologic Hillmann* (1994) definește „patriarhatul” în semnificația sa sociologică în mod imparțial ca fiind „domnia taților”, respectiv „dreptul taților, adică ordinea de domnie și influența unei societăți, în care valorile, normele și modelele comportamentale valabile și cruciale pentru organizație și desfășurarea relațiilor sociale importante sunt determinate, marcate, controlate și reprezentate de către bărbații mai bătrâni, adică de către tați.”

În sociologia de familie, „patriarhatul”, un termen marcat de familia romană tradițională, în care tatăl, adică „pater familias”, deținea puterea aproape absolută, înseamnă o formă de organizare familială, care atribuie bărbatului familiei, cap al familiei, respectiv „stăpânul casei”, domnia asupra celorlalți membri ai familiei, o

domnie care poate fi consfințită în cutume sau în mod juridic, pe când rudenția nu trebuie să se bazeze neapărat pe biologie și „familie” în sens strict.

Separarea completă a termenului „patriarhat” de la tați și transferarea sa la bărbați în general, independent de statutul lor ca tată sau de vârsta lor, în paralel cu deturnarea, respectiv ascunderea obligațiilor care sunt asociate cu drepturile respective, s-a desfășurat doar în cadrul feminismului, care a transformat semnificația descriptivă a termenului „patriarhat” ca fiind o ordine socială sau familială reală sau ipotetică, în care tații, respectiv bărbații bătrâni domină, în mai multe privințe: mai întâi, feminismul, și mai ales feminismul statal, se bazează pe presupunerea că o dominanță sistematică a bărbaților asupra femeilor ar fi un fapt empiric, adică, că de fapt există o ordine socială, care poate fi caracterizată ca un „patriarhat”. În al doilea rând, feminismul a înlocuit această semnificație descriptivă a „patriarhatului” cu o condamnare morală, ca fiind un flagel teribil care trebuie să fie combătut cu orice preț. Astfel, termenul „patriarhat” a devenit un termen de război al feminismului, și unele feministe chiar îl folosesc în mod explicit ca atare. „Socioloaga” germană feministă Maria Mies, o activistă feministă marxistă proeminentă, care critică „patriarhatul capitalist”, insistă că există un „patriarhat” „nociv” atâta timp cât mai există bărbați cu o oarecare autoritate asupra unor femei, astfel încât nu mai poate permite nici unui bărbat să aibă orice putere, fiindcă termenul „patriarhat” „denotă dimensiunea istorică și socială a exploatării și asupririi femeilor, și astfel nu este deschis interpretărilor biologice cum este, de exemplu, „dominația masculină””.

Dacă termenul „patriarhat” este folosit ca un termen de război, atunci semnificația sa **conotativă** și subiectivă înlocuiește semnificația sa **denotativă** imparțială și faptică, ceea ce înseamnă că termenul se va referi la starea psihică a celui care îl folosește, mai degrabă decât la un fapt obiectiv. Atunci, nu mai poate fi vorba despre știință sau sociologie, ci este vorba despre ideologie și politică, și atât.

Diefenbach mai enumeră o mulțime de elemente definitorii ale acestui termen atât central, cât și complicat, dar care nu mai poate fi folosit deloc pentru a descrie orice structură socială în Occidentul de astăzi, fiindcă subminarea comunistă a Occidentului întreg în epoca postbelică a distrus toate structurile și tradițiile patriarhale în Occident, și chiar cei mai corupți și puternici bărbați, care au obținut o oarecare putere în acest sistem profund corupt și satanist, nu se bucură de autoritatea naturală și de respectul respectiv atribuite patriarhilor din trecut, de care au avut parte bărbații obișnuși înaintea anilor 1960, ceea ce este și cauza pentru

care acest sistem depinde de o violență continuă în detrimentul societății, fiindcă comunismul înseamnă minciună, sclavie și violență, și atât.

Ei bine, există și o altă definiție a patriarhatului, o definiție care se aplică și la „conservatism”, și anume „**ordine naturală**”, bazată pe autoritatea naturală a celor mai experimentați, competenți, practici, rezonabili și morali bărbați din societate, care implică o amenințare implicită constantă de o oarecare formă de violență fizică din partea acestor bărbați împotriva celor mai puțin puternici și respectați membri ai societății.

Această ordine se bazează pe *Biblie* și povestea căderii omului din *Geneza*:

„¹ Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: ‘Să nu mâncați din toți pomii din grădină?’”

² Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.

³ Dar, despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.”

⁴ Atunci, șarpele a zis femeii: „Hotărât că nu veți muri,

⁵ dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”

⁶ Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

Păcatul lui Adam

⁷ Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele.

⁸ Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei, și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.

⁹ Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?”

¹⁰ El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.”

¹¹ Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?”

¹² Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.”

¹³ Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?” Femeia a răspuns: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.”

¹⁴ Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale, să te târăști pe pânțele și să mănânci țărână.

¹⁵ Vrajmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

¹⁶ Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.”

¹⁷ Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: ‘Să nu mănânci deloc din el’, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale;

¹⁸ spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp.

¹⁹ În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.”

²⁰ Adam a pus nevestei sale numele Eva, căci ea a fost mama tuturor celor vii.

²¹ Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.

²² Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci.”

²³ De aceea, Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului ca să lucreze pământul, din care fusese luat.

²⁴ Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învărtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.”

Geneza 3

„¹² Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere.”

2 Timotei 2:12

Patriarhatul înseamnă **ordine și rațiune** în societate.

Femeia este o ființă emoțională și, de fapt, imbecilă, cauză pentru care nu i se poate permite să aibă putere asupra altora, ci trebuie să fie supusă unui bărbat. Astfel, în sistemul occidental patriarhal, care a existat până la sfârșitul anilor 1960 și care a dispărut complet până la sfârșitul anilor 1980, când s-a prăbușit comunismul în Europa de Est și a cedat ordinii mondiale liberale, respectiv neolibérale, care a adus și al treilea val de feminism, care, la rândul său, a introdus supremația ideologică totală a femeilor față de bărbați, a existat ordine și rațiune. Supremația din partea membrilor societății inferioari asupra celor superiori, care a înlocuit patriarhatul occidental, se numește **bioleninism**.